

Can Santpare

Dosrius

Ubicació

Comarca:	Maresme
Lloc/Adreça:	Carrer de Pablo Picasso, 30 - Dosrius
Emplaçament	Al nord-est del nucli urbà de Dosrius, prop del carrer de la Bomba i de la riera de Dosrius
Alçada:	152m
Coordenades:	
Latitud:	41.59663
Longitud:	2.41023
UTM Est (X):	450849
UTM Nord (Y):	4605160

Classificació

Número de fitxa	08075-92
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern Popular
Segle	XVII-XVIII
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	Diversos propietaris
Autoria de la fitxa	Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa:	dl., 11/12/2017 - 01:00

Descripció

Masia aïllada formada per diversos cossos adossats que li proporcionen una planta irregular. El volum principal, situat a la banda de migdia de la construcció, és de planta rectangular i inclou una ampliació per la banda de ponent, perfectament integrada dins la construcció. Tot i això, la masia està segregada en dos habitatges independents, amb una tanca de separació adossada al bell mig del parament. Presenta una coberta de teula àrab de dues vessants, amb el carener perpendicular a la façana principal, i està distribuït en planta baixa i pis. L'habitatge principal, que està reformat, compta amb un portal d'accés rectangular amb els brancals bastits amb carreus de pedra i la llinda de fusta. Al pis hi ha dues finestres rectangulars emmarcades amb carreus de pedra i amb les llindes sostingudes amb permòdols. L'altre habitatge, que no està reformat, compta amb la mateixa tipologia de portal i una finestra de les mateixes característiques que les anteriors. La resta d'obertures es corresponen amb senzilles finestres rectangulars. La façana està rematada amb un ràfec de teula àrab. Aquest volum presenta l'aparell de l'obra vist a la part corresponent a l'habitatge reformat. És de pedra de diverses mides disposada irregularment. Per contra, la part corresponent a l'altre habitatge té el parament arrebossat. Adossats a la banda de tramuntana del volum principal hi ha dos cossos rectangulars amb cobertes de teula àrab de dues vessants, i distribuïts en planta baixa i pis, i una sola planta. Corresponen a habitatges independents. Davant de la façana principal, a la banda de ponent, hi ha un pou cobert de planta circular, bastit en pedra i maons.

Història

Pel que sembla, la masia sempre ha estat relacionada amb les famílies Martorell i Munné (de fet, la construcció està segregada en quatre habitatges). En aquest sentit hi ha un seguit de referències documentals datades dins l'època moderna que estan relacionades amb aquests cognoms: En primer lloc, en una llibreta datada l'any 1779 "per passar a fer revista de terres y vinyes de Dosrius y Canyamars", hi consta en "Joseph Munné". Poc després, en les "Llibretes per cobrar lo reial catastro de dosrius y cañamas del primer ters de 1787", i també en les posteriors fins l'any 1792, apareix el topònim "Mone" i "Casa Gracia Mone". De fet, la primera referència documental directa de la masia la trobem en una relació de les cases que existien a Dosrius consultada a finals del segle XIX pel rector Gaietà Viaplana. En aquest document hi consta que l'any 1632 ja existia una casa anomenada "Monner" dins del veïnat de Dosrius. Posteriorment, la masia apareix grafiada en un plànol cadastral dels termes de Dosrius i Canyamars elaborat l'any 1853. Tot i que l'edifici sencer es coneix com a masia de can Santpare, en realitat, aquest topònim correspon a l'habitatge principal que ha estat reformat. L'altre habitatge, situat al seu costat, és conegut com a can Bernat des de l'any 1935, quan s'hi va instal·lar la família procedent de la masia de can Bernat. Aquests habitatges han estat reformats al llarg del temps. L'any 1970 es va reconstruir la coberta amb bigues de formigó i es va reformar l'interior de l'habitatge de can Santpare. A finals dels anys 70 i principis dels 80, l'interior de can Bernat fou completament reformat. Altres reformes s'han anat executant entre finals del segle XX i principis del segle XXI. El topònim amb el que es coneix la masia és de procedència desconeguda però, segons les fonts orals, podria venir d'un avantpassat de la família Martorell que era molt religiós.

Bibliografia

ALSINA, N.; CALONGE, R.; CUSPINERA, L.; JUBANY, M.A.; LACUESTA, R. (2005). Inventari del patrimoni històric, arquitectònic i ambiental de Dosrius. [Barcelona: Diputació de Barcelona, Ajuntament de Dosrius], Núm. Ref.: IRR.23/103. GRAUPERA I GRAUPERA, J.; BRIANSÓ I PALLÀS, A. (2007). El Maresme. [Vallbona de les Monges]: March, DL, p. 54. "L'àlbum del Comú. Anys 40". El Comú, núm. 9, p. 47. RAMIS NIETO, Josep. "Cases a Dosrius (1632-1897)". A Dosrius. Una visita al passat. 1 de novembre de 2017. Bloc. Accés el 27 de setembre de 2017.

